

Sentencja

- 1) Artykuł 66 ust. 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 508/2014 z dnia 15 maja 2014 r. w sprawie Europejskiego Funduszu Morskiego i Rybackiego oraz uchylającego rozporządzenia Rady (WE) nr 2328/2003, (WE) nr 861/2006, (WE) nr 1198/2006 i (WE) nr 791/2007 oraz rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1255/2011 należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie temu, by państwo członkowskie odmówiło nadania biegu wnioskowi o przyznanie dotacji złożonemu przez organizację producentów sektorów rybołówstwa i akwakultury w związku z wydatkami poniesionymi przez nią na opracowanie i realizację planu produkcji i obrotu na tej podstawie, że w dniu złożenia wniosku państwo to nie przewidywało jeszcze w swoim wewnętrznym porządku prawnym możliwości rozpatrzenia takiego wniosku.
- 2) Artykuł 66 ust. 1 rozporządzenia nr 508/2014 należy interpretować w ten sposób, że nie przyznaje on bezpośrednio organizacjom producentów sektorów rybołówstwa i akwakultury prawa do wsparcia finansowego w ramach Europejskiego Funduszu Morskiego i Rybackiego w odniesieniu do wydatków poniesionych przez nie w związku z opracowaniem i realizacją planu produkcji i obrotu.
- 3) Artykuł 65 ust. 6 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1303/2013 z dnia 17 grudnia 2013 r. ustanawiającego wspólne przepisy dotyczące Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego, Europejskiego Funduszu Społecznego, Funduszu Spójności, Europejskiego Funduszu Rolnego na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich oraz Europejskiego Funduszu Morskiego i Rybackiego oraz ustanawiającego przepisy ogólne dotyczące Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego, Europejskiego Funduszu Społecznego, Funduszu Spójności i Europejskiego Funduszu Morskiego i Rybackiego, oraz uchylającego rozporządzenie Rady (WE) nr 1083/2006 należy interpretować w ten sposób, że nie stoi on na przeszkodzie przyznaniu w ramach Europejskiego Funduszu Morskiego i Rybackiego wsparcia finansowego na wydatki poniesione, począwszy od dnia 1 stycznia 2014 r., w celu przygotowania i wdrożenia planu produkcji i wprowadzania do obrotu, w przypadku gdy wniosek o dotację został złożony już po przygotowaniu i wdrożeniu tego planu.

(¹) Dz.U. C 294 z 20.8.2018

Wyrok Trybunału (siódma izba) z dnia 19 grudnia 2019 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal de première instance francophone de Bruxelles - Belgia) – Brussels Securities SA/État belge

(Sprawa C-389/18) (¹)

(Odesłanie prejudycjalne – Wspólny system opodatkowania stosowany w przypadku spółek dominujących i spółek zależnych różnych państw członkowskich – Dyrektywa 90/435/EWG – Zapobieganie podwójnemu opodatkowaniu – Artykuł 4 ust. 1 tiret pierwsze – Zakaz opodatkowania wypłaconych zysków – Wliczenie dywidend wypłacanych przez spółkę zależną do podstawy opodatkowania spółki dominującej – Odliczenie wypłaconych dywidend od podstawy opodatkowania spółki dominującej i przeniesienie nadwyżki na kolejne okresy podatkowe bez ograniczenia czasowego – Kolejność zaliczania odliczeń podatkowych w zakresie zysków – Utrata korzyści podatkowej)

(2020/C 61/08)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Tribunal de première instance francophone de Bruxelles

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Brussels Securities SA

Strona przeciwna: État belge

Sentencja

Artykuł 4 ust. 1 dyrektywy Rady 90/435/EWG z dnia 23 lipca 1990 r. w sprawie wspólnego systemu opodatkowania stosowanego w przypadku spółek dominujących i spółek zależnych różnych państw członkowskich, zmienionej dyrektywą Rady 2003/123/WE z dnia 22 grudnia 2003 r., należy interpretować w ten sposób, iż stoi on na przeszkodzie uregulowaniu państwa członkowskiego, które przewiduje, że dywidendy otrzymane przez spółkę dominującą od spółki zależnej podlegają najpierw włączeniu do podstawy opodatkowania spółki dominującej, a następnie 95 % kwoty wypłaconych dywidend podlega odliczeniu, których nadwyżka może zostać przeniesiona na kolejne okresy podatkowe bez ograniczenia w czasie, przy czym odliczenie to następuje w pierwszej kolejności w stosunku do odliczenia podatkowego innego rodzaju, którego przeniesienie jest ograniczone w czasie.

(¹) Dz.U. C 294 z 20.8.2018.

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 19 grudnia 2019 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez sędziego śledczego tribunal de grande instance de Paris - Francja) – postępowanie karne przeciwko X

(Sprawa C-390/18) (¹)

(Odesłanie prejudycjalne – Dyrektywa 2000/31/WE – Usługi społeczeństwa informacyjnego – Dyrektywa 2006/123/WE – Usługi – Umożliwienie nawiązywania kontaktu między gospodarzami posiadającymi miejsca zakwaterowania na wynajem, będącymi bądź niebędącymi przedsiębiorcami, a osobami poszukującymi tego rodzaju zakwaterowania – Kwalifikacja – Przepisy krajowe poddające wykonywanie zawodu pośrednika w obrocie nieruchomościami pewnym ograniczeniom – Dyrektywa 2000/31/WE – Artykuł 3 ust. 4 lit. b) tiret drugie – Obowiązek notyfikacji przepisów ograniczających swobodny przepływ usług społeczeństwa informacyjnego – Brak notyfikacji – Skuteczność – Postępowanie karne, w ramach którego toczy się postępowanie adhezyjne)

(2020/C 61/09)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Sędzia śledczy tribunal de grande instance de Paris

Strona w postępowaniu głównym mającym charakter postępowania karnego

X

przy udziale: YA, Airbnb Ireland UC, Hôtelière Turenne SAS, Association pour un hébergement et un tourisme professionnels (AHTOP), Vallhotel

Sentencja

- 1) Artykuł 2 lit. a) dyrektywy 2000/31/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 8 czerwca 2000 r. w sprawie niektórych aspektów prawnych usług społeczeństwa informacyjnego, w szczególności handlu elektronicznego w ramach rynku wewnętrznego (dyrektywy o handlu elektronicznym), który odsyła do art. 1 ust. 1 lit. b) dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/1535 z dnia 9 września 2015 r. ustanawiającej procedurę udzielania informacji w dziedzinie przepisów technicznych oraz zasad dotyczących usług społeczeństwa informacyjnego, należy interpretować w ten sposób, że usługę pośrednictwa, która polega na umożliwieniu, za wynagrodzeniem, nawiązania za pośrednictwem platformy elektronicznej kontaktu pomiędzy potencjalnymi najemcami a oferującymi usługę krótkoterminowego zakwaterowania wynajmującymi (będącymi bądź niebędącymi przedsiębiorcami), czemu towarzyszy świadczenie również szeregu usług dodatkowych w stosunku do tej usługi pośrednictwa, należy zakwalifikować jako „usługę społeczeństwa informacyjnego” objętą zakresem stosowania dyrektywy 2000/31.